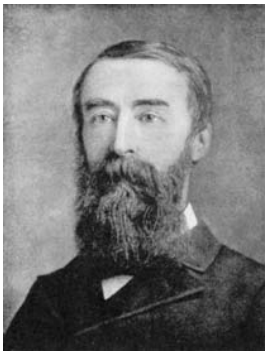
Frederick William Grant (1834-1902)

Frederick William Grant s-a născut la 25 iulie 1834 în Putney Londra. El s-a întors la Dumnezeu numai prin citirea Sfintei Scripturi, fără acţiunea vreunui alt om. Instrucţia lui şcolară s-a desfăşurat în Kings College School şi spera să ocupe un post în Ministerul Apărării. Pentru că i-au lipsit relaţiile necesare în acest sens, la vârsta de 21 de ani a plecat în Canada. În acest timp, biserica de stat din Anglia era preocupată să înfiinţeze în Canada biserici noi în teritoriile locuite de curând. De aceea, nevoia de parohi era atât de mare, încât F. W. Grant a fost ordinat în această slujbă după un examen superficial, fără să fi absolvit studiile necesare, aşa cum ar fi trebuit să se procedeze în mod normal.

Prin citirea diferitelor scrieri ale fraţilor i-a devenit clar că nu putea rămâne în biserica de stat. De aceea a părăsit sistemul bisericesc şi s-a retras în Toronto, unde a locuit o perioadă de timp. Din schimbul de scrisori pe care l-a avut între 1864 şi 1865 cu J.N.Darby se conturează imaginea evoluţiei sale spirituale. În mod deosebit el descoperă pericolul egoismului şi al intelectualismului în carnea lui păcătoasă. De aceea, această recunoaştere de sine este vizibilă la el în mod deosebit în scrierile pe care avea să le lase mai târziu, în care exprimă idei uneori puţin mai ascuţite, pe care mulţi dintre învăţătorii dintre fraţi nu le-au împărtăşit. El dovedea însă o înţelegere profundă a adevărului, pe care îl explica întotdeauna cu mare bucurie. Dorinţa inimii lui era de a-L scoate în relief pe Domnul Hristos, în aşa fel încât sufletele să-L preţuiască mai mult, iar Cuvântul Său să fie mai scump.

Mai târziu, F.W. Grant s-a mutat în Brooklyn, New York, apoi în Plainfield (New Jersey), unde a locuit până la plecarea sa la Domnul. Pentru că nu a călătorit mult, nu a fost cunoscut de fraţi. De asemenea îi lipsea puterea de atracţie personală, care este o însuşire a conducătorilor, chiar şi a acelora dintre copiii lui Dumnezeu. Însă cei care l-au cunoscut personal l-au iubit pentru caracterul său nobil, de valoare, rod al harului lui Dumnezeu, şi pentru simplitatea şi demnitatea sa, de creştin adevărat. Iubea mult Cuvântul lui Dumnezeu şi dorea să stăruiască în acest Cuvânt în dependenţă, conştient de slăbiciunea lui, şi de asemenea să prezinte permanent sufletelor adevărurile scumpe cuprinse în el.

ni la rând a cercetat cu zel cartea Psalmilor. Era atras nu numai de conţinutul lor, ci şi de forma în care sunt scrişi, formă comparabilă cu a celor cinci cărţi ale lui Moise (Pentateuh), de faptul că în mulţi psalmi începuturile versetelor sunt în ordinea alfabetului ebraic, cât şi de continuitatea lor vizibilă pe grupe. A fost impresionat constatând că Dumnezeu a dispus psalmii după un plan precis, că numerotarea fiecărui psalm, a fiecărei grupe de psalmi şi a fiecărei cărţi a psalmilor avea menţionat cu claritate locul său important şi definit. Dar dacă Psalmii au fost scrişi aşa, de ce nu şi întreaga Scriptură? Astfel a continuat să cerceteze, până când a văzut aceeaşi armonie dumnezeiască în întreg Cuvântul inspirat al lui Dumnezeu. El a scris „Biblia Numerică”, o lucrare care a necesitat ani de lucru şi răbdare. Şapte volume ale acestei lucrări cuprind, din Vechiul Testament, de la Geneza până la 2 Samuel, Psalmii şi profetul Ezechiel, precum şi Noul Testament complet. Este regretabil că timpul nu i-a permis să termine şi celelalte cărţi ale Vechiului Testament. El a împărţit textul Bibliei corespunzător structurii numerelor descoperite de el şi a redat pe margine multe locuri paralele, precum şi un comentariu care decurge din textul biblic respectiv. În afară de aceasta, a scris o serie de studii (de exemplu: „Studii privind Geneza, Exod şi Apocalipsa”) şi cărţi cu conţinut pedagogic îmbrăţişând teme variate.

Iată o relatare din viaţa lui, cu puţin timp înainte de plecarea sa în eternitate:

Când un vizitator a intrat în camera lui, el stătea pe scaunul său, rezemat în perne. Biblia era deschisă în faţa sa, ca întotdeauna în aceste zile de aşteptare dureroasă. El s-a întors spre vizitator şi cu privirea spre Biblie, adânc mişcat, a spus: „O, cartea, cartea, cartea!...” Era ca şi cum ar fi vrut să spună: „Ce plinătate am aici, cât de puţin am înţeles din ea, cât de slab am exprimat gânduri care sunt cuprinse în ea!” La 25 iulie 1902 avea să plece la Hristos, Domnul său, la vârsta de 68 de ani.